

stemd gevoel van feestelijkheid, en warme, welige innigheid zich van hem meester maakt. —

Uit deze stemming wordt hij gewekt door groote, vergulde letters, die plotseling vlak bij zijn oogen staan:

„Lopes Cardozo, Antiquaar,” het hangt te schommelen op een uithangbord, dat aan een luifel bevestigd is. Onder den luifel een klein, smal deurtje, en daarnaast een venster met bestofte ruiten, waarachter kleurige en glinsterende dingen staan opgetast. — Zijn hart klopt luide. Wat hij met moeite ontdekken wilde, heeft hij al dwalende gevonden. Hij trekt aan de kleine bel, waarvan het ijzerdraad piept als een kapotte kinderwagen, zonder dat hij overgaat. —

Dàn, zachtjes, als tikte hij op de punt van een ei, klopt hij met de ivoren punt van zijn wandelstaf op de dunne ruiten. —

Tevergeefs — het heele rammelende huisje, waarin zijn heilige graal geborgen is, blijft potdicht, gesloten. Totdat, op zijn onverwachtst het deurtje kraakt, heel even opengaat op een kier, — en een jong vrouwengezicht, het donkere haar met een sjaaltje overhuifd, dichtbij hem verschijnt.

Van Rupelmonde zwaait zijn flambard van het hoofd, met eene wat overmatige ridderlijkheid. Een flauw, ironisch glimlachje krult even om dunne vrouwenlippen. Dan maakt zij, aarzelend de deuropening wijder en een weluidende stem vraagt, of hij meneer Cardozo zoekt. Van Rupelmonde is terstond in het geval, vertelt, een beetje voorzichtig nog, van de belangrijke vondst, van de voorgenomen ontmoeting. En zij, daartegenover, met een beslistheid, die het ietwat vreemde aan de situatie ontnemt: „Ja, ik wist ervan. Maar Cardozo moest weer opeens weg.” En schokkend met de kleine schouders: „waar of die ouwe altijd uithangt!” Dán noodigt zij hem in den winkel: „maar als ik meneer misschien helpen kan!” —

Zij gaat hem voor, tusschen veel brekelijke waar, naar een wat breeder achtervertrek, waar om een kleinen parketvloer heen, antieke Friesche kasten staan te glimmen in de binnen gesloten, beschilderde vensters bewaarde schemering. „Gaat u zitten!” zegt ze, en Rupelmonde laat zich vallen in een zeer diepen, ouden leuningstoel; hij is vermoeid. „Ik ben Rosa Kukenheim, de huishoudster van meneer Cardozo,” — ik help de klanten wel meer, als hij weg is. Ik zal eens kijken, of ik de schaal kan vinden.” Van Rupelmonde ziet twee gitzwarte oogen, twee fijne lippen, die bloedrood zijn aanzet, een gelaat dat interessant is, en bleek, als een orchidee. Hare vrijmoedigheid maakt hem nieuwsgierig. — Deze vrouw is beschaafd, té beschaafd haast voor de omgeving, maar ze is ook vrij, vrijer dan men ze in een burgerlijk milieu pleegt te ontmoeten. —

En terwijl Rosa terug treedt in het woonhuis, rank en licht, behoedzaam langs het kostbaar porcelein, wordt Rupelmonde vervuld van velerlei ondeugende gedachte: